

Dạ Thảo

Nỗi Nhớ

Chẳng hiểu sao cả tuần nay nó có thói quen đi dạo vào buổi tối . Nó thong thả, từng bước thả hồn trên con đường mang bao kỷ niệm. Trăng sáng quá! Nó chợt nhớ đến anh. Người mà nó khẳng định rằng đã hiểu nó nhiều nhất, rốt cuộc cũng chẳng hiểu được. Tim nó đập mạnh. Sao lại thế này? Bình tĩnh đi Thảo, không được nhớ, không được nghĩ, về thôi! Nhưng sao chân nó không muốn bước. Nó muốn nhớ về những ngày tháng đẹp vô ngần ấy.

Căn nhà trọ hôm đó chỉ có mình nó. Nó đang loay hoay sửa lại bình bông thì có tiếng gõ cửa "Xin chào cô hàng xóm". Giọng nói anh trong trẻo, ấm áp đến lạ . Nó biết rằng rồi thời gian có phai pha nhưng nó sẽ không bao giờ quên được những lần đi chơi có anh bên cạnh đã trở nên quen thuộc đối với nó. Nhưng cũng chính vì những lần ấy nó mới thấy được rằng thế giới của anh hoàn toàn khác biệt với thế giới của nó. Anh là con trai Hà Nội thì phải xứng với những "dáng kiều thơm". Còn nó, nó là một cô gái vùng thôn dã. Nhưng ai có thể ngăn cản được trái tim yêu bao giờ? Bao nhiêu câu hỏi, những mặc cảm cứ xoáy vào trái tim non nớt của một cô bé lần đầu biết

rung động.

Nó muốn chạy trốn tất cả nhưng con tim nó cứ cố níu kéo! Những đêm trắng sáng thấy nó ưu tư ngồi một mình anh đã đến bên nó. Nhưng không nói gì cả. Tại sao anh không hiểu nó chứ? Tại sao ? Anh vô tình hay cố tình? Anh đến với nó vì tình yêu hay lòng thương hại? Nó không biết rằng nó đã bị anh lôi cuốn vào một thế giới huyền bí nhưng quá ảo tưởng. Những lúc như thế nó cảm nhận tình yêu chỉ bằng một màu hồng dịu dàng và thanh khiết. Nó không muốn trở về thực tại, cái thực tại phũ phàng đã chia cắt tình yêu của nó. Nhưng lý trí đã bắt nó thức tỉnh. Nó không thể chạy trốn sự thật, dù là quá phũ phàng.

Giây phút bất tử ấy giờ đã xa lắm rồi. Nó chỉ còn là nỗi nhớ. Cái đêm giao thừa anh tặng hoa làm sao nó quên được! Nó vui sướng đến ứa nước mắt. Nó cứ ngỡ rằng Tết đó chắc sẽ buồn lắm vì cha mẹ và người thân ở xa quá. Nhưng chữ buồn đã được thế bằng chữ vui, vui lắm anh có biết không? Tết năm nay nó có cha mẹ, có người thân, mà sao trong lòng nó vẫn nặng trĩu một nỗi buồn và nỗi nhớ.

Đã qua rồi giây phút thần tiên ấy. Bên nó bây giờ chỉ còn lại ánh trăng của năm xưa. Nhưng nó không hề hối hận về những gì đã qua ... Nó cho rằng những gì đã qua ta luôn coi nó như một kỷ niệm đẹp, để rồi có lúc mình cần phải nhớ về nó dịu dàng như nó đã nhớ anh đêm nay.

Dạ Thảo

(CĐSP Bình Phước)

Nguồn: Thời áo trắng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003